

ske præster. Jeg kan godt forstå og anerkende, at man kan sige, at teologistudiet i hvert fald i en vis udstrækning er baseret på de samme videnskabelige traditioner som andre fag, og at det først er i den sidste fase, at det bliver den religiøse forkyndelse, der bliver afgørende.

Men for os er det faktisk ret afgørende at holde fast i, at vi ønsker at have en adskillelse mellem stat og kirke. Og når man har en adskillelse mellem stat og kirke og mellem stat og religion, er det for os også afgørende, at så beskæftiger staten sig ikke med, hvilken form og hvilket indhold der skal være i uddannelserne af præster.

De præster må så komme ud med de budskaber, som de pågældende religioner står for. De vil som oftest være reaktionære, indimellem lidt mindre reaktionære, men grundlæggende vil de være reaktionære. Det er helt klart min opfattelse.

Jeg synes sådan set, at det også handler om at komme væk fra at sige, at løsningen af de problemer, vi står over for i Danmark, er et spørgsmål om i den her religiøse strid mellem den ene eller den anden eller den tredje religion, hvem der skal styrkes. Vi mener sådan set, at det er meget vigtigt at øge forskellen, afstanden mellem religion og kirke.

Jeg er meget enig i det, flere tidligere har været inde på, at hvis man ser historisk på det, er der ingen tvivl om, at demokratiet er opvokset i konflikt med religionen og med kristendommen også i Europa. Så kan man jo altid tilføje, at den også skete med udgangspunkt i de historiske forudsætninger, der eksisterede, og det er jo sådan set fuldstændig rigtigt, at de historiske forudsætninger i Europa for 200-300 år siden var kristendommen. Men jeg vil nu sige, at det også er rigtigt at sige, at det skete i konflikt dermed.

Kl. 18.15

Jeg opfatter det faktisk også sådan, at en stor del af den kamp, der i dag foregår for kvinders frigørelse, for menneskers frigørelse, også foregår i konflikt med de eksisterende religioner. Og da synes vi nok, at det er vigtigere at støtte de mennesker og de individer, der i den sammenhæng kommer ud i nogle vanskeligheder, i nogle eksistentielle konflikter, og give de mennesker muligheder for at frigøre sig. Det er vigtigere end at gå ind og støtte oprettelse af nye uddannelser af præster.

Til allersidst vil jeg sige, at vi tror, at det ville stille os meget stærkere i diskussionen og den megen snak om den islamiske stat og den slags, hvis vi selv var i stand til at melde klart ud: I

Danmark har vi heller ikke nogen statskirke, vi har ikke nogen kirke, som er afhængig af og er en del af staten; vi har ført det til bunds, ligesom man har gjort det i Tyrkiet og Frankrig, nemlig at adskille religion og stat.

Det tror jeg sådan set er en god idé, selv om Tyrkiet jo er en dokumentation for, at det ikke fører til himmerige på jord, at man laver den adskillelse.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Så går vi til ordføreren for forslagsstillerne, fru Karen J. Klint.

Karen J. Klint (S):

Også tak for en meget vid debat og en debat, der var væsentlig forskellig fra sidst, vi havde beslutningsforslaget til drøftelse – en debat, der i dag handler om universiteternes selvbestemmelsesret, men også en debat, hvor der bliver indhøstet gode råd til, hvad det egentlig er, der er brug for set med politikerojne.

For det her forslag, vi har fremsat, har faktisk været drøftet med ret mange, ikke alene i universitetsverdenen, men også i imamverdenen, hvis jeg må tillade mig at sige sådan. Vi har faktisk haft et stormøde med imamer af meget forskellig uddannelsesmæssig baggrund: folk, der var på det højeste universitetsniveau, også med jurastudier i sharialovgivning, og så en, der sagde, at han egentlig bare var en slags SiD'er i fredagsbøn. Det var sådan, han betragtede sin lille uddannelse som imam, det kunne han bedst sammenligne med en specialarbejder i fredagsbøn.

Det er derfor, vi har været inspireret til at tage fat i alle de forventninger, som dette Ting har til de muslimske repræsentanter imamerne – for vi kan jo ikke sige det muslimske samfund, fordi de jo netop ikke har organiseret sig som et samfund. Folkekirken har en organisationsstruktur, men vi har jo ikke et muslimsk samfund, der har en fælles organisation eller fælles struktur.

Men vi kommer jo med mange forventninger, vi ser den ene og den anden pressemeddelelse om, at nu skal imamer gøre dette og hint, og vi vil gerne have, at de også gør sådan og sådan og tager ting op i fredagsbønnen. Så vi kommer med mange pligter, men hvornår giver vi dem så nogle værktøjer til at forny sig og forny den måde, de tilrettelægger deres uddannelse af imamer på?

Jeg har hørt på de synspunkter, der kom ind, både dem der er for og imod, men jeg håber og-